

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Elliesianæ probationes à Romanorum Pontificum à fide deviantium, & inter se pugnatium exemplis desumptæ refelluntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

atque hunc adeo Synodo Provinciali, vel inferiori vel supparem statuere?

19. Quod denique ex quinta Generali Synodo adferebat Elliesius, in eo vel maxime venit advertendum, in Apostolis singulis eatenus fuisse ab illo Concilio Generali agnitam infallibilitatem, ut tamen non inane ac superfluum reputaretur, quæstionem de Legalibus referre ad Apostolos communiter congregatos. Unde manifestè evincitur, ex eo, quod fidei quæstiones pro ultimata, & in ordine ad convincendos protervos, etiam quoad nos omnimodè consummatà infallibilitate obtinendà referantur ad Concilia Oecumenica, minime inferri, in Romano Pontifice ex Cathedrâ suâ Apostolicâ, etiam extra Concilium definitivè, quoad se, sive quoad rei veritatem non inexistere Petræ firmitatem, seu in rebus fidei infallibilitatem.

S. II.

Elliesianæ probationes à Romanorum Pontificum à fide deviantium, & inter se pugnantium exemplis desumptæ refelluntur.

20. **A**B Elliesio à pag. 346. inducuntur I. nonnulli Pontifices à fide veritate aberrantes, & is imprimis Romanus Pontifex, de quo Tertullianus in libro contra Praxeam ista scribebat: Idem Praxeam tunc Episcopum Romanum agnoscentem jam prophetas Montani, Priscæ, Maximilla, & ex ea agnitione pacem Ecclesijs Asiæ & Phrygiæ inferentem, falsa de ipsis Prophetis, & eorum Ecclesijs asseverando, & prædecessorum ejus auctoritates defendendo; coegit litteras pacis revocatas emissas, & à proposito recipiendorum charismatum concessare. Fuit ergo tum temporis Romanus Pontifex, qui novas Montani prophetias approbavit, & per litteras Montanistis communionem impertijt, quas, errore cognito, revocare coactus est.
21. Verùm Tertulliano credendum non est, dum Romanum Pontificem secum sententem, sed Praxeam machinationibus à se postea aversum jactaverat. At esto, Papam illum, eujus tacito nomine meminit Tertullianus, à Montanistis persuasum, quod Montanistæ errores ipsis imputatos reverè non tenuissent, pacem voluisse eis reddere, quam negassent prædecessores, num ex deceptione, non doctrinam, sed Factum concernente, redargui posset is Pontifex de fidei errore?
22. De Victore Papa Asiaticos in Paschatis celebratione iudaizantes, per excommunicationis censuram gravius coercente, constat ex antecedentibus, malè fuisse reprehensum à nonnullis Episcopis, tandemque Victorem evasisse, ipsomet quoque Nicæno Concilio ad stipulante.
23. De Stephano Papa liquet ex ijs, quæ to. 1. Concil. Edit. Parisiens. pag. 446. antehac adferebamus, ipsum hæreticorum baptismum non aliter, nisi sub invocatione unius Dei ac Trinitatis Personarum legitimè adeo factum approbasse, Cyprianumque prius contrarium suâ

authoritate ad veritatis semitam redoxisse.

De Liberio alibi ostensum est, ipsum approbando vocem Homiosios, arbitratum fuisse, ejusdem esse significationis cum voce Homiosios, Filij cum Deo Patre consubstantialitatem denotante, sicque in veritate fidei non aberrasse, sed in unica vocis syllaba inadvertenter fuisse deceptum.

De Zosimo ipsum audiamus sanctum Augustinum lib. 2. ad Bonifacium cap. 3. disserentem. Quanam tandem, inquit, opereta venerande memoriae Papæ Zozimi, que interlocutio reperitur, ubi præceperit, credi oportere, sine ullo vitio peccati originalis hominem nasci, usquæ præsus hoc dixit, nusquam omnino conscriptis, sed cum hoc Celestius in suo libello posuisset inter illa dantaxat, de quibus se dubitare, & instrui velle confessus est, in homine acerrimi ingenij, qui profecti, si corrigeretur, plurimis profuisset, voluntas emendationis, non falsitas dogmatis approbata est, & propterea libellus ejus Catholicus dictus est, quia & hoc Catholica mentis est, si qua forte aliter sapit, quam veritas exigit, non ea certissime defendere, sed detecta ac demonstrata respicere. Nec obstant, quæ subjecit idem sanctæ Ecclesiæ Doctor. Sed si, inquiens, quod absit, ita tunc fuisset de Celestio, vel Pelagio in Romana Ecclesia judicatum, ut illa eorum dogmata, quæ in ipsis, & cum ipsis Papa Innocentius damnaverat, approbanda, & tenenda pronuntiarentur, ex hoc potius esset prævaricationis nota Clericis Romanis inveniendâ. Ex his namque constat manifestè, Divum Augustinum ejus erga Papam fuisse sententiæ, ut postea etiam, quod in Romana Ecclesia Celestij & Pelagij dogmata ab Innocentio prædamnata, fuissent approbata, sub isthac etiam falsa hypothese non ausus fuerit, hanc prævaricationis notam inurere Papæ, sed Clericis Romanis duntaxat.

De Honorio patet, ejus epistolas ad Serapium & Pyrrhum scriptas, ob quas scilicet hæresis damnatus dicitur, fuisse privatas, non publicas & dogmaticas, ita ut Papa ille nihil in ijs definitur, sed mentem suam privatim solummodò explicuerit, nec adeo, licet hæresin continerent, inde argumentari licet de Papa loquente ex Cathedra: quamquam si ex litteræ studiosè pervolvantur, nullus profectò circa fidem error in eis valeat deprehendi, sicque adeo calumnia illa contra Honorium jactitata imputatio.

De Ioanne XXII. probat Bellarminus lib. 4. de Romano Pontifice cap. 16. ipsum nunquam definitivè, vel etiam in animo habuisse definitiendi quæstionem, quam privatè asseruerat, ac de ea quandoque consultaverat, quasi anime non nisi post resurrectionem essent Deum visura, sed etiam revocasse ante mortem suam. Ex quibus proinde universis exemplis nihil probari potest de errabilitate Papæ, quando ex Cathedra suâ Apostolicâ decernit.

A præfato Authore à pag. 354. inducuntur 2. nonnulli recentiores Pontifices definitionibus inter se pugnantibus. Etenim Innocentius III. in Cap. Quando. De Divorij. decrevit, uno conjugum ad hæresim transeunte, altero

altero autem remanente in fide, non posse hunc propterea transire ad secunda vota, quod tamen Caelestinus prius statuerat. Deinde Pelagius Cap. Ante triennium dist. 31. refertur fecisse constitutionem, ut omnes Siciliae Subdiaconi ab uxoribus abstinerent, aut ab officio cessarent, quam tamen sanctionem ceu iniquam, & cum Evangelio pognantem retraxit Gregorius I.

29. Porro Innocentius IV. in Cap. Presbyter. De Sacramentis non iterandis, ait; formas seu ritus Sacramentorum ab Ecclesia esse inventas, siquidem consistit de Apostolico ritu, in Epist. ad Timotheum, quod manum imponebant ordinandis, & orationem fundebant, nullam aliam ab eis servatam formam. Quae tamen sententia repugnat Eugenij IV. definitioni. Adhaec Stephanus II. cap. 11. Epist. approbavit baptismum in vino collatum, quod iterum pugnat cum definitione Eugenij IV. in responsis ad consulta Bulgarorum.

30. Insuper Gregorius IX. decreverat, ut S. Francisci Regulam professus nulla omnino proprietate etiam in communi competere debeat. Innocentius etiam IV. rerum, quarum usus Minoribus conceditur, proprietatem pertinere ad Sedem Apostolicam: quod firmavit etiam Alexander IV. ac Nicolaus III. E contra Martinus IV. sancivit, proprietatem & dominium rerum, quibus Franciscani uti possent, nullo modo spectare ad Romanam Ecclesiam. Adversus quam nihilominus sanctionem Nicolaus IV. & Clemens III. in Concilio Viennensi per Clementinam Exiivit. approbabant, Franciscanos rerum proprietatem a se abdicantes, ac Sedi Apostolicae attribuentes. Ioannes quoque XXII. abdicacionem dominij in rebus uti solo consumptuilibus impossibilem ac inutilem putavit: at Nicolaus III. eam possibilem & sanctam, meritariamque sancit. Imo idem Ioannes XXII. haereticum dixit, dicere, Christum & Apostolos non habuisse proprietatem aliquam rerum: e contrario Nicolaus docebat, Christum & Apostolos verbo & exemplo talem abdicacionem docuisse.

31. Praeterea Bonifacius VIII. in Extravag. Vnam sanctam, velut fidei articulum definitivum Reges suae Sedis in temporalibus subesse; Clemens autem V. eam constitutionem revocavit in Cap. Meruit. De Privilegijs.

32. Denique Sixtus V. in Bulla editioni Bibliorum praefixa suam Vulgatam editionem emendatissimam, & pristinam puritatem restitutam sancit: e contrario Clemens VIII. cum multos in illa editione errores relictos deprehendisset, illam cum Bulla jam promulgata suppressit, & novae editioni emendationi conficiendae operam posuit, quae innumeris penae locis a Sixtina distidet.

33. Verum istae fucatae contradictiones facile disparent, si animo sincero rei veritas expendatur. Inprimis namque ex Cap. Quando De Divertijs, constat, Innocentium III. sub distinctione, qua distinguebatur inter infideles non baptizatos, & inter infideles haereticos respondisse; sicque de prioribus, uno ad fidem converso,

statuebat dissolvi vinculum conjugij, non vero de posteriore infidelium seu haereticorum genere: atque ibidem, quendam praedecessorem suum, scilicet Caelestinum, videri aliter, sensisse, quia nimirum non fecerat talem distinctionem, sicque adeo in confuso respondens quibusdam visus est de utroque pariter sensisse, tamen si in veritate res se non ita habuerit, sed ex aliorum duntaxat opinione fuerit ejus sanctioni affectus talis sensus: ut propterea sub distinctione praesinuata censerit Innocentius veritatem rei reddere clariorem. Deinde dum Pelagius ex religiosam ministerij Subdiaconatus reverentiam iussit in genere, ut omnes Subdiaconi abstinerent ab uxoribus, Gregorius vero hanc sanctionem coarctavit ad Subdiaconos, qui ante susceptionem Subdiaconatus se obstrinxerant voto, iussitque in Cap. Ante triennium, dist. 31. ne ullus ad sacrum Ordinem promoveretur, qui deinceps nolle a sua uxore abstinere: quid aliud hinc evincitur, nisi quod ex diversis religioni utrinque convenientibus rationibus, illi Summi Pontifices ediderint diversas inter se discrepantes constitutiones morales, quarum neutra pugnat cum fide, falsumque est, quod ab Eliesio dicitur, ac si Pelagij sanctio fuisset contra Evangelium.

Porro verissimum est, materias & formas sacramenti Ordinis non tam materialiter esse determinatas a Christo, quam formaliter quoad significationem: unde materiam & formam hujusmodi, si materialiter spectentur, relictas esse determinationi Ecclesiae, ab Apostolis & Summis Pontificibus jam ita factas, ut salva substantia, immutari non valeant, eoque quod formalis materiarum & formarum hujusmodi significatio deficeret, si non insisteretur materiali quoque ritui, cui jam annexa est illa formalis ac substantialis significatio: sicque adeo Innocentij IV. responsum hic minime pugnat cum praeducta definitione Eugenij IV. Praeterquam quod constitutio Cap. Presbyter. De Sacramentis non iterandis, infideliter sit relata ab Eliesio, uti patebit ex oculari inspectione illius Canonis. Adhaec circa ea, quae impurantur Stephano II. nulla exstant authentica monumenta. Posito tamen, veram esse talem relationem, constat ex contextu, non fuisse quaestionem de valore Baptismi, sed de culpa vel poena baptizantis, sicque verborum ab Eliesio superius relatorum talis redditus sensus, quod Presbyter ille in vino baptizans non sit postea in causa, cur infans sic baptizatus, cum periculum evaserit, nequiverit legitime baptizari, ac propterea non mereatur tanquam reus puniri, si prius in ipso baptismo per simplicitatem non peccavit, alioquin si praesens fuit aqua, debeat excommunicari, & poenitentiae submitti, quia contra Canonum sententiam agere praesumpsit. En igitur, Stephani II. responsum, si verum etiam esset, haud pugnare cum Eugenij IV. definitione.

Quae insuper contradictio in hoc subesse potest, quod unus Pontificum noluerit, alij autem

autem voluerint proprietatem rerum, quibus Franciscani utuntur, suæ Sedi adscribere? Et quia Christus voluntatis suæ humanæ dominium quidem habuit, atramen hanc plenè in Divinam resignavit voluntatem, dicens, propterea, non mea (mihî scilicet quæ hominî propria) sed tua ò Pater! voluntas fiat, numquid in hoc religiôsæ obedientiæ solemnîs, per quam voluntatis nostræ dominium in Religionem transfertur, perfectissimum exemplum ab ipsomet etiam Christo sui cum omnimodâ rerum temporalium, corporis quoque abdicacione sequelam edocente exhibetur? Hæc proinde applica ad præsentis causæ statum, reperieturque, nihil esse contradiccionis repugnantia inter Nicolai III. Christum dicentis verbo & exemplo proprietatis abdicacionem perfectam docuisse, & Ioannis XXII. Christum etiam in particulari, & Apostolos in communi rerum temporalium proprietatem habuisse asserentis doctrinam: neque enim omnimodè in eo, quod materiale, sed quod virtutis est formale, attendi debet, imitationis illius conformitas.

36. Præterea Bonifacius VIII. Vnam sanctam, unicè decrevit, indefinitam clavium Ecclesiæ autoritatem Apostolicam complecti etiam Reges, eorumque publicos actus, quæ moralitate in regnum cælorum ordinabili supervestitos. Quod cum Galli interpretati fuissent, ac si Pontifex in regnum temporale simpliciter, directè ac absolute extendere vellet suam potestatem ac dominium, exinde Clemens V. in præcitato Capitulo ad illorum instantiam unicè declaravit, vi illius Extravagantis Regnum Galliæ non magis subesse Romano Pontifici, ac antea fuerat. Quid ergo contradiccionis inter has duas Pontificias constitutiones cum fundamento asseverare licet?

37. Quando denique Sixti V. constitutio Vulgatam Bibliorum editionem, salvâ semper fidei dogmatum substantiâ, non ab omnibus mendis materialibus expurgavit, quam postmodum Clemens VIII. correxit, quid hoc juvare potest ad Pontificum in fidei dogmatibus dissensionem adstruendam?

S. III.

Refelluntur Elliesianæ de Papæ errabilitate probationes desumptæ ex Romanorum Pontificum confessione, ex Conciliorum Decretis, ex Academicarum & Theologorum doctorum?

38. AB Elliesio inducuntur I. confessiones Summorum Pontificum, inprimis Pauli III. in causâ solubilitatis matrimonij, contestantis, sibi non dubium esse, quin ipse ac prædecessores sui errare potuerint, nec adeo istorum facta & exempla velle se amplecti, nisi quatenus Scripturæ autoritas, & Theologorum rationes docent.

39. Deinde Adrianus VI. adhuc Theologus Lovaniensis, ubi tamen Pontifex est factus, absque ulla retractacione, scripsit in 4. art. 3.

de ministro Confirmationis certum esse, quod Pontifex possit errare in ijs etiam, quæ fidem tangunt, hæresim per suam determinationem, aut decretalem docendo, cum plures Pontifices Romani fuerint hæretici, veluti de Ioanne XXII. fertur publicè declarasse, & ab orbe teneri mandasse.

Porro Eugenius IV. in 3. Bullâ adversus Synodum Basiliensem, licet se effereat supra Concilium generale, ait in quæstionibus, quæ ad fidem respiciunt, vel statum universalis Ecclesiæ, potius attendendam esse Concilij, quam Papæ sententiam.

Fatetur Gregorius XI. in testamento suo: Item, inquit, volumus, dicimus, & protestamur ex nostrâ certa scientia, quod si in Concilio, in Concilio, vel in sermonibus, vel in concorsationibus publicis, vel privatis ex lapsu lingue, aut aliâ aliqua turbatione, vel etiam letitia inordinatâ, aut præsentia Magnatum ad eorum forsitan complacentiam, seu ex aliqua distemperantia, vel inadvertentia, aut superfluitate aliquâ dixerimus erronea contra Catholicam fidem, quam coram Deo & hominibus, ut tenemur, pro ceteris profitemur, colimus, & colere cupimus; sed forsitan adhærendo opinionibus contrariis fidei Catholicæ scienter, quod non credimus, vel etiam ignoranter, aut dando favorem aliquibus contra Catholicam Religionem obloquentibus, idâ expresse & specialiter revocamus, detestamur, & habere volumus pro non dictis. Hæc Pontifex ille tom. 6. Spicilæg. Dacheriani.

Innocentius III. se in errore & hæresim labi posse, fatetur, & ab Ecclesia propter eam iudicari, serm. 3. de consecrat. Pontificis. Intantum, mihi fides, inquit, necessaria est, ut, cum in ceteris peccatis Deum iudicem habeam, propter peccatum, quod in fide committitur, possim ab Ecclesia iudicari.

Fatetur idem Adrianus II. in Epist. 2. quæ Synodi sextæ ad. 7. lecta & approbata est: Licet, inquit, Honorio ab Orientalibus post mortem anathema sit dictum, sciendum tamen est, quia super hæresi fuerat accusatus, propter quam solam licitum est minoribus, majorum suorum meritis resistere, vel pravos sensus liberè respicere.

Fatetur Leo II. in Epist. ad Const. in qua confirmat Synodum sextam, ubi de Honorio ait, ipsum Romanam Apostolicam Ecclesiam non Apostolicæ traditionis doctrinâ instraxisse, sed prophetanâ traditione immaculatam fidem maculari permisisse. Et in Epist. ad Ervigium, acculat eum, quod immaculatæ Apostolicæ traditionis regulam, quam à prædecessoribus acceperat, maculari cõsensisset.

Huc afferri possent ij omnes Pontifices, qui nonnulla prædecessorum suorum statuta infirmârunt; sed unus sit præ omnibus Clemens IV. qui ad Abbatem Cassi Dei scribens, ait, cernere se, decessores suos Monasterio de ijs privilegiis juri Divino contrariis, quæ rationabiliter annullare se posse, dicit, adjiciens, & quævis nostris prædecessoribus, prout necessitas exigit, gravamus honorem, multa tamen eorum aliquibus placuerunt, quæ nobis imparis meriti & scientiæ nullâ possent ratione placere. Ex his patet, non esse audiendos eos, qui, invitæ & reclamantibus Sum.